

**Пасічник
Олександр**

СТАДІОН

ЖИТТЯ

ОЛЕКСАНДР ПАСІЧНИК

**АЛЬМАНАХ
«СТАДІОН ЖИТТЯ»**

До 85-річчя Лиманського ФСК «Локомотив»

Лиман
2021 рік

УДК 821.161.2-94
П19

О. А. Пасічник
«Стадіон життя»

Автор та спортсмени-залізничники висловлюють щиру подяку Лиманському міському голові Олександрові Вікторовичу Журавльову, директору виконавчому регіональної філії «Донецька залізниця» АТ «Укрзалізниця» Олександрові Носульку, голові дорожньої профспілкової організації залізничників та транспортних будівельників регіональної філії «Донецька залізниця» Леоніду Павловичу Бессарабову за допомогу у виданні альманаху «Стадіон життя».

ISBN 978-617-76-36-04-4

О. А. Пасічник
Лиман 2021

ПРО АВТОРА АЛЬМАНАХА «СТАДІОН ЖИТТЯ»

ПАСІЧНИК Олександр Анатолійович - народився 2 січня 1960 року у селищі Дробишеве Краснолиманського району Донецької області.

На Лиманщині його добре знають, як журналіста місцевого часопису – міськрайонної газети «Зоря», котрій він віддав понад 40 років свого життя. Він член Національної спілки журналістів України з 1984 року. Закінчив Київський державний університет імені Т. Г. Шевченка, факультет журналістики, здобувши повну вищу освіту з кваліфікацією журналіст.

Нині він директор (головний редактор) ТОВ «Редакція газети «Зоря» м. Лиман Донецької області.

За його плечима складна військова служба – спецназівець внутрішніх військ. А у ці війська брали служити вже фізично підготовлених юнаків. Про що це свідчить? А це свідчить про те, що Олександр змалку займався спортом. Він все своє дозвілля проводив на стадіоні «Локомотив»: грав у футбол, волейбол, баскетбол, настільний теніс, займався важкою атлетикою, пауерліфтингом, східними єдиноборствами, вільною боротьбою тощо. А повернувшись зі строкової військової служби, ось вже понад 40 років пише про спорт. Його спортивні репортажі, зарисовки, нариси друкувалися і друкуються вже кілька десятиліть під, вже ставшою особистим брендом, рубрикою «ПАСНОВИНИ». Він писав і зустрічався з чемпіоном Олімпійських Ігор у Токіо (1964 р.) з вільної боротьби Олександром Іваницьким, срібним призером Олімпіади у Греції (2004 р.) з важкої атлетики Ігорем Разорьоновим. Чимало розповідав на сторінках місцевого часопису про чемпіонів світу, Європи, країни, області, міста, а також на шпальтах обласних, всеукраїнських, всесоюзних видань. Його зарисовки транслювалися по відомому на весь світ радіоканалі «Маяк», по обласному, регіональному телебаченнях. Словом, у спортивному світі Лиман-

щини він знала людина.

В альманасі «СТАДІОН ЖИТТЯ» Олександр Пасічник зібрав найкращі (на жаль, не всі) журналістські доробки про спортсменів-залізничників, тому що ця збірка присвячена 85-річчю Лиманському ФСК «Локомотив», якому у 2021 році виповнилася саме ця дата. Є у ньому історичний екскурс, є і матеріали сьогодення.

Олександр завжди на вістрі спортивних подій, котрі відбуваються на рідній землі, і в яких беруть участь спортсмени Лиманщини. Про них знають читачі «Зорі», завдяки оперативній подачі матеріалів на шпальти місцевого часопису. А щоб побувати на майже всіх змаганнях треба мати добру фізичну форму. Він її має. У свій час грав у футбол, баскетбол за міську команду «Локомотив», виступав на обласних змаганнях з вільної боротьби і навіть виборював звання чемпіона району з важкої атлетики. Особистий рекорд у жимі лежачи, коли «фрагментально» займався пауерліфтингом – 150 кілограмів. Небагато – немало, а ви спробуйте подолати цю вагу.

У нього дивовижні дружина Анжеліка, яка у свій час грала за збірну Донеччини з баскетболу серед школярів, донечка Христина (гравчиня збірної Донецького державного університету з волейболу), син Євген (кандидат у майстри спорту з дзюдо), і два сонечка-онученьки: восьмирічна Даринка (займається синхронним плаванням) і цяточка-Арінка, якій щойно виповнився рік. Він пишається своєю родиною, яка надихає журналіста на постійний творчий пошук.

І ще Олександр Анатолійович полюбляє парну. Понад півстоліття – він «заядлий» парильник. Про це знають всі.

О.А. Пасічник організовує і спортивні змагання. Разом з управлінням освіти, сім'ї, молоді та спорту щороку він проводить традиційну легкоатлетичну естафету та футзальний турнір серед ветеранів, котрі приурочені відповідно Дню Перемоги і річниці звільнення Лиманщини від фашистів. Ці змагання популярні у місті.

По сьогоднішній день спортивна тема залишається у його творчій діяльності першим номером. Тож читайте і насолоджуйтесь «ПАСНОВИ-НАМИ» від Олександра Пасічника ще довго. Це не останній спортивний альманах Олександра Анатолійовича Пасічника.

Сергій СИНЯК, депутат Лиманської міської ради, директор виробничого структурного підрозділу «Фізкультурно-спортивний клуб «Локомотив» - Лиман».

«ЛОКОМОТИВ» - ЖАГА ДО ОЛІМПУ

У нашому місті, як і в усій країні, ФСК «Локомотив» користується величезним авторитетом. Спортсмени, тренери цього товариства досягли нечуваних висот, а нині здобувають і здобувають перемоги на спортивному Олімпі.

Про Лиманський «Локомотив», котрий рухається тільки вперед, нам є що розповісти. Давайте погортаємо сторінки історії цього товариства, бо сьогодні без історії не буває. Тож, поїхали на «Локомотиві» по ставим магістралям спортивної історії залізничників нашого краю, нашої улюбленої Лиманщини.

Ще у далекому 1926 році залізничники-активісти заклали перші цеглини будівництва міського стадіону «Локомотив». Справжні ентузіасти здорового способу життя власноруч у вихідні дні, на суботниках, у вільний час безкоштовно зводили спортивну арену, що згодом стала однією з найкращих на Донецькій залізниці. І ось вже 85 років міцно тримає пальму першості серед спортивних арен залізниць країни. Тут відбуваються спартакіади серед залізничних підприємств Лимана, Донецької залізниці і навіть мундіалі АТ «Укрзалізниця» та чемпіонати країни, континенту, світу з єдиноборств та дзюдо.

Але знову пірнаємо у вир історичних реалій. Вже у 1927 році свій перший футбольний матч місцевий «Локомотив» зіграв з командою Ізюмського паровозоремонтного заводу і на радість сотням вболівальникам розтросив суперника з рахунком 6:0.

У тридцяті роки минулого століття на зеленому газоні футбольного

поля з лиманськими майстрами шкіряної кульки суперничали команди з багатьох республік СРСР.

У роки Другої світової війни загартування, витривалість, завзятість, що притаманні справжнім спортсменам, згодилися у боях з фашистами. Взимку 1943-го року звільнили Лиман від гітлерівців, а вже на початку літа відбувся перший волейбольний матч між місцевими командами «Локомотив» і «Динамо». Мені пригадалися футзалівські поєдинки 2014 року, коли звільнили Лиман від сепаратистських бандитських угруповань, на стадіоні грали команди ЗСУ і місцевих правоохоронців. Тобто спорту війна – не перешкода.

У повоєнні роки до стадіону потяглася молодь. Кінець 40х - початок 50х років став періодом відновлення і будівництва спортивного господарства, відтворення колишньої спортивної слави залізничників.

У 1946 році був організований Краснолиманський районний комітет фізичної культури і спорту. Його очолив Анатолій Федорович Сіренко, а першим керівником добровільно-спортивного товариства «Локомотив» став Віктор Іванович Матков – справжній футбольний фанат і вмілий організатор спортивного життя в нашому краю. Через рік, незважаючи на складний повоєнний час, на стадіоні вже активно діяли секції з футболу, волейболу, важкої атлетики.

У різні роки головами ДСТ «Локомотив» працювали Олександр Курченко, Леонід Прокоф'єв, Олександр Малихін, Тарас Дарчук, Володимир Тимаков і ось вже майже тридцять років ФСК «Локомотив» очолює Сергій Синяк – універсальний спортсмен. Він у будь-якому виді спорту – дока. Чи то футбол, чи хокей, чи волейбол, або баскетбол, лижі чи крос, гімнастика чи шашки – все йому під силу і навіть тепер, коли вже життєвий хронометр закінчує шостий десяток років. Сергій тільки викликає захоплення і нині знаходиться у чудовій спортивній формі.

Продовжуємо наш історичний екскурс. У 50-60 роках футбольна «лихоманка» охопила все місто. Історія навіки викарбувала на своїх сторінках імена братів Володимира і Віктора Симоненків, Романа Петровського, Олександра Синяка, Валерія і Віктора Педьків, Бориса Ступникова, Вадима Клюкіна, Григорія Назаренка, Володимира Попітченка, Олександра Пузика, Євгена Горбаня, Володимира Мірошніченка, Дмитра Махова, Анатолія Бережного, Анатолія Мірошніченка, Юрія Ращупкіна. Та і у 80-90х – 2000х роках цілу плеяду футболістів виплекав «Локомотив»: Віктор Васютін, Володимир Титаренко, Олександр Бридун, Сергій Синяк, Юрій Шелін, Андрій Мірошніченко, Андрій Калінін, Сергій Зірка, Олександр

Руденко, Вадим Рева, Олег Юрченко, Микола Єгоров, Ігор Белінський, Сергій Слепушко, Євген Панасюк, Сергій Телицин і т.д.

Гриміла, звучала, вирувала Лиманщина і своїми силачами та їхніми досягненнями. Біля витоків важкоатлетичного «Локомотиву» стояв чудовий спортсмен і обдарований тренер Володимир Васильович Попітченко, якому ще у 1968 році була присвоєна категорія республіканського судді. Із стін невеличкої важкоатлетичної зали «Локомотиву» вийшло вісім майстрів спорту СРСР! Це ж з важкої атлетики! Ось їхні імена: Геннадій Колупаєв, Володимир Русс, Віктор Уваров, Леонід Чугай, Анатолій Ігнатенко, Ігор Трегубов, Геннадій Ганжела і майстер спорту міжнародного класу – важкоатлет всіх часів Лиманщини – Віктор Шепотько.

Віктор Михайлович виплекав цілу плеяду важкоатлетів, які довели перевагу школи Шепотька на багатьох важкоатлетичних помостах світу. Країна по заслугах оцінила внесок у розвиток цього виду спорту В.М. Шепотька, присвоївши йому високе звання Заслуженого тренера України.

А скільки виховано кандидатів у майстри спорту та розрядників: Сергій Лихачов, Віктор Пендюх, Сергій Недосека, Сергій Бичок, Юрій Петровський. А Юрій Бабаков і нині у свої 66 років здійснює жим лежачи штанги вагою понад 200 кілограмів.

Він також виховав чимало гирьовиків, наприклад, як майстер спорту з гирьового спорту Махсуб Курбанов.

У 60-70 роки у ДТС «Локомотив» була сильна школа вільної боротьби,

яку очолював Віктор Іванович Мацегора. Він і нині у свої 70 «з хвостиком» продовжує тренувати молодь в обласній федерації вільної боротьби. І його вихованці постійно здобувають перемоги на борцівських килимах різних за рангом.

А які точилися баталії на волейбольному майданчику. Вболівальни-

ки приходили подивитися на майстерність Віталія Чередниченка, Леоніда Ключана, братів Алтуніних, Ігоря Упнера. Та і нині Сергій Хандій та Наталія Лавриненко згуртували навколо себе волейбольну молодь і пристойно виступають на будь-яких змаганнях.

Славиться нині Лиманщина і професіоналами єдиноборств, яких очолює Павло Дерев'янку, а також дзюдо, котрих тренує Віталій Івнисенко.

А рахунок майстрів спорту на Донецькій залізниці у 1958 році розпочав працівник Краснолиманської дистанції колії Іван Дьома, який став першим чемпіоном Центральної ради ДСТ «Локомотив» з класичної боротьби.

Наприкінці 70-х років успішно стартує секція з боротьби дзюдо та самбо, що очолив Олександр Васильович Алексєєв. Він виховав чимало талановитих спортсменів. Найтитолованіший із них – майстер спорту міжнародного класу, чемпіон світу з самбо, чемпіон України з дзюдо Олександр Бакшеньов.

А яка у 80-х роках була збірна «Локомотиву» нашого міста з баскетболу: Олександр і Юрій Донцови, Олександр Симоненко, Георгій Горкун, Олександр Пасічник, Олександр Полянський, Володимир Мірошніченко, Сергій Мазко.

Вірно кажуть, що «Локомотив» - стадіон життя. І зараз у досить складний час для України спортсмени цього ФСК радують своїми досягненнями. Наприклад, торік лиманські ветерани футзали (55+) у Всеукраїнських змаганнях у вищій лізі стали другими та третіми у віковій категорії (50+). І подібні повідомлення приходять від спортсменів: єдиноборців, дзюдоїстів, волейболістів тощо.

Крім цього постійно удосконалюються, модернізуються, реконструюються спортивні споруди. У 2019 році на футбольному полі встановлено автоматизовану поливну мережу. Подібний полив зеленого газону застосовується на стадіонах прем'єр-ліги та команд І ліги. Диво полив. Тож футбольний газон лиманського «Локомотиву» вважається одним з найкращих на Донеччині, а на Донецькій залізниці, йому нема рівних. Жартома і всерйоз скажу – тільки з «Донбас Ареною» може рівнятися газонами. Тим більше, що лиманський ігровий.

Саме сьогодні, на честь 85-річчя ФСК «Локомотив», після капітального ремонту здається в експлуатацію поновлений плавальний басейн. Подарунок гідний ювілею! Диво – басейн!

З ЮВІЛЕЄМ І ПРАГНЕННЯМ ДО НОВИХ СПОРТИВНИХ ЗДОБУТКІВ!

ОЛЕКСАНДР НОСУЛЬКО – КРАЩИЙ БОМБАРДИР ТУРНИРУ

Рівно місяць точилися матчі другого турніру з міні-футболу на спортивному майданчику зі штучним покриттям на міському стадіоні «Локомотив», у яких взяло участь вісім команд, до котрих входили тільки працівники служб Донецької залізниці: філія, служби «Т», «НХ», «НО + М», «П», «В + НРП», «РЦРС», «Е». До речі, кожен керівник служби очолював свою команду безпосередньо на футбольному майданчику. А це свідчить про добру фізичну підготовку і здоровий спосіб життя керівництва залізниці. Командою філії керував її директор виконавчий Олександр Олександрович Носулько, поряд з яким всі ігри був і головний інженер філії Дмитро Володимирович Борисенко. Вони і задавали тонус у матчах.

Чимало відвідало ці поєдинки і глядачів. Приходили дивитися на гру своїх чоловіків сім'ями, чимало було колег і взагалі любителів футболу. Всі отримали справжнє задоволення від відвертих поєдинків.

У підсумку місячного місцевого мундіалю перемогу здобула команда «Філії», за ними служби «Т» та «НХ». Кращим бомбардиром турніру став Олександр Носулько. Він майже щоматчу забивав по кілька м'ячів у ворота суперників, а в останньому матчі проти енергетиків відзначився

футбольним «покером», тобто чотирма забитими голами.

Після завершення турніру призерам і переможцю були вручені Кубки та медалі, а також перехідний Кубок начальником ФСК «Локомотив» С.О. Синяком, а слова вітання всім гравцям і присутнім адресував директор виконавчий регіональної філії О.О. Носулько.

На цьому футбольні баталії не закінчуються. Попереду зимовий чемпіонат Донецької залізниці з футзалу.

БАГАТОБОРЕЦЬ, або людина - стадіон

У його ювілейні дні завжди співзвучно присутні п'ять «одиниць». Тільки у 50-річний був повний джекпот дат – 11.11.11. Ну, а кілька днів тому йому виповнилося 60! Хоча і неповний джекпот, а п'ятірка «11» присутня, як завжди.

За його плечима 60 років, але, повірте мені, він їх не відчуває. Завжди швидкий думкою та діями, завжди у відмінній фізичній формі. І завжди, навіть не замислюючись, приїде на допомогу добрим людям.

Йому грати у футбол, баскетбол, волейбол, великий теніс чи пінг-понг, стати на лижню чи пропливти голубою доріжкою басейну (ще доженить!) – справжнє насолодження. Він – багатоборець.

Його знає весь спортивний світ Лиманщини і не тільки. Це – директор виробничого структурного підрозділу «ФСК «Локомотив»-Лиман філії Центру оздоровлення та відпочинку» АТ «Укрзалізниця» Сергій Олексійович Синяк.

Про свої спортивні досягнення він мало розповідає. Скромно «зробив» як то кажуть спортсмени, кандидата в майстри спорту з літнього та зимового багатоборства ГПО (від авт. – готовий до праці та оборони). У студентські роки навіть входив у десятку кращих найсильніших студентів-багатоборців України.

Словом, він багатоборець, який не боїться ніяких труднощів. І тому ось вже двадцять вісім років керує ФСК «Локомотив». Працювати розпочав тут у період перебудови стадіону, що продовжується і нині. Від підлоги до даху, адже спорт – це рух завжди і скрізь. Впевнений, що кожен лиманець погодиться зі мною – стадіон «Локомотив» став прикрасою нашого міста.

Точно спланувати роботу колективу, вірно підібрати тренерські кадри, провести змагання навіть на міжнародному рівні – з усіх цих питань Сергій Олексійович – дока.

До вашого відома, площа, котру займає стадіон – три гектари. Його інфраструктура складається із будови стадіону і приміщення басейну. Останнє включає в себе: басейн (до речі, реконструйований у 2020 році), ігрова зала та зала фітнесу. Тут займаються плаванням, футзалом, баскетболом, волейболом, настільним тенісом, єдиноборствами, аеробікою. Приміщення стадіону: ігрова зала, зали атлетизму, боротьби та сауна. Тут своє дозвілля корисно проводять баскетболісти, волейболісти, дзюдоїсти, прихильники атлетичної гімнастики, шахісти, а також працюють дитячі групи з футболу.

Крім цього на стадіоні знаходиться чудове футбольне поле з природним смарагдовим трав'яним покриттям (посіяні спеціальні сорти газонної трави), а також оснащене сучасною зрошувальною системою, до речі, аналогічною, як на «Донбас Арені». Словом, це одне з найкращих футбольних полів не тільки на Донеччини, а й в Україні.

Також вже відбулись три чемпіонати області на майданчиках зі штучним покриттям. На ФСК «Локомотив» також зведений чудовий майданчик, навіть з нічним освітленням. Матчі можна проводити у будь-який час, навіть, як у Лізі чемпіонів – увечері та вночі.

Зведений майданчик для пляжного волейболу. Тут Синяк відчуває суттєву підтримку регіональної філії «Донецька залізниця» АТ «Укрзаліз-

ниця» в особах директора виконавчого О.О. Носулька, головного інженера філії Д.В. Борисенка і, звичайно, лідера профспілки залізничників Донеччини Л.П. Бессарабова. А у планах!.. І сучасна за європейськими мірками бігова доріжка, модернізація глядацьких трибун та ще безліч нововведень.

Щодня у всіх вищеперелічених секціях займається близько 500 людей, які вибрали здоровий спосіб життя – цікаво та корисно. А скільки змагань! Від Спартакіад «Укрзалізниці» до цехових змагань, навіть шкільних. Турніри, спортивні фестивалі. Змагаються і правоохоронці, і чиновники, і служби залізниці, і підприємства. Словом, всі, хто за здорове і повноцінне життя. За рік стадіон «Локомотив» відвідує понад 100 тисяч чоловік!!!

Сергій Олексійович і днює, і ночує на стадіоні. Тому і авторитет у нього у нашому місті величезний. Недаремно ж торік лиманці обрали його депутатом міської ради, бо знають слово, як і діло у Синяка не розходяться.

Він неодноразово нагороджувався міністерством спорту країни. Навіть двічі Олімпійський чемпіон, знаменитий український спринтер Валерій Борзов вручав йому Почесну грамоту.

У ФСК «Локомотив» С.О. Синяк працює вже 33 роки. Термін не маленький, досвід великий, бажання величезне. Він постійно у пошуку і вирішенні питань, що виникають щохвилини. На те він і людина-стадіон. Свого керівника поважає трудовий і згуртований колектив. Вище вже згадували джекпот Синяка, а сам він виходить джокер, адже джокер теж 11. А у нього тричі по 11. Трійний джокер!

Сергій Олексійович обдарована людина не лише у спорті. Адже талановиті люди талановиті в усьому. Ви б тільки чули, як він грає на баяні, гітарі і навіть трубі. А труба завжди кличе до звершень, що він творить тільки людям на добро.

Коли Сергій Олексійович працював у Криволуцькій середній школі вчителем біології (вісім років), він не лише прищеплював любов своїм учням до цього предмету, але і активно брав участь у житті села. Навіть на святечках у дитячому садку на баяні грав. Це завжди підтвердить староста Криволуцького старостинського округу Л.В. Філоненко. Де футбол і музика – там Синяк.

У сильних людей сім'я – завжди надійний тил. Сергій Олексійович зі своєю дружиною Вікторією Володимирівною виховали двох синів. Вони вже дорослі. Старшому Ігорю – 29, до речі, він подарував батькам онученьку-красунечку Алісу. Молодшому Тарасу – 24. Вони обидва футболі-

сти і також грають з батьком за основу «Локомотива». І досить успішно. Далі час покаже.

Так що з перемогою тебе, Сергію Олексійовичу, у першу чергу у житті. Адже 6:0 – це ще «далеко не вечір», а розквіт розумових здібностей, що підуть лише на користь всьому нашому суспільству.

Начальник-воротар

Тридцятидворічний Сергій Телицин 2 жовтня 2019 року був призначений начальником Донецької дирекції філії центру з будівництва та ремонту колії. Тобто під його безпосереднє керівництво підпадають дві КМС (Лиман, Попасна) та РЗП (Лиман), а це приблизно 800 залізничників.

Хоча Сергій Володимирович ще досить молода людина на такій відповідальній посаді, однак його на залізниці новачком не назвеш.

Він вже встиг закінчити два виші, здобувши в Українській державній академії залізничного транспорту два дипломи: на транспортно-будівельному факультеті та економічному. А у 2009 році почав працювати на Донецькій залізниці, а саме: бригадиром колії Донецької дистанції колії №9. Потім тут саме трудився майстром, у службі колії залізниці – інженером відділу капітального ремонту колії.

Військові події вплинули на його перебування у Донецьку і він повертається на батьківщину працювати у КМС №10. Деякий час виконує обов'язки головного інженера. А потім його переводять працювати у службу колії Донецької залізниці начальником відділу капітального ремонту колії. А у жовтні минулого року, як ми вже повідомляли, він очолив нову структуру, що підпорядковується лише Києву.

У Сергія Володимировича на цей рік плани «наполеонівські» стосовно виконання виробничого завдання.

Планується капітальне реконструювання 19 кілометрів колії у напрямку Комиш Зоря-Волноваха, здійснити посилений капітальний ремонт на 8 км колії, відремонтувати 16 стрілочних переводів (10 із них капітально). Середнім ремонтом обійняти 60 км колії і 46 стрілочних переводів. Завдяки будівництву 2-ої колії у напрямку Волноваха-Комиш Зоря рух буде по двох коліях.

На цьому можна було б і закінчувати розповідь про нашого героя, але умовчати про батька та його захоплення неможливо.

Своєю кар'єрою Сергій Володимирович зобов'язаний батькові Володимиру Вікторовичу – професійному залізничнику, транспортному будівельнику, який нині працює заступником начальника дирекції ЛТУ БМЕС. А у свій час керував цією службою.

Тепер про захоплення. А воно у нього шикарне. Він головний голкіпер основної команди «Локомотив» і ось вже тривалий час підтверджує саме це. У складі «Локомотиву» він ставав чемпіоном області, України з футзалу. Вигравав безліч різних за рангом турнірів. Словом, на футбольному сленгу – «непробивний». Він не 50%, а всі 70% командного успіху. Сергій у пошані і стояти йому у «рамці» ще довгі-довгі роки.

Як не дивно, але він сам зізнався у цьому мені, його кумир – наш лиманський воротар Юрій Шелін. Приємно чути від діючого воротаря. Ну, а тренер для нього Бог – це був Анатолій Бережний.

Цьому молодому чоловіку імпонують і стильні костюми, і спортивна форма. Тому що він високий, стрункий, швидкий і надійний.

Побажаємо С.В. Телицину трудових звершень і вдалих футбольних баталій.

На знімку: Сергій Телицин після чергового матчу

СТРИЖЕНЬ

Звичайно, приємно відчувати повагу до себе, визнання свого професіоналізму, своєї потрібності трудовому колективу, футбольній команді, сім'ї. Все це у Олександра Юрійовича Руденка є.

У тридцятип'ятирічного складача поїздів шостого розряду структурного підрозділу «Станція Лиман» регіональної філії «Донецька залізниця» АТ «Укрзалізниця», можна вважати, 2020 рік видався вдалим. Він визнаний у номінації «Залізничник господарства перевезень року» місь-

кого конкурсу «Людина року – 2020» переможцем. А його улюблена футбольна команда «Локомотив-1» відновила участь у чемпіонаті Донецької області з футболу. До речі, Олександр у цій команді провідний гравець – центральний півзахисник (хавбек). Без перебільшення можна сказати – стрижень команди. Одначе, все по черзі.

Понад десяти років О.Ю. Руденко трудиться на станції Лиман складачем поїздів. Вірніше, трудився. Нещодавно його призначено черговим по механізованій гірці. Тобто, пішов на підвищення. До цього він працював слюсарем кранової бригади у КМЦ, закінчив Лиманське ПТУ, здобувши спеціальність електромонтера СЦБ, відслужив артилеристом в армії. І з 2009 року працює на станції. А також в цей рік повернувся до «Локомотиву».

Нелегка справа складача поїздів. 11 років Руденко і у спеку, і у дощ, у хурделицю, і осінню негоду завжди стовідсотково виконував свої виробничі завдання. А за зміну треба сформувати і розформувати до 15 поїздів. Разом з машиністом тепловозу і маневровим диспетчером вони і досягали цього показника.

Опанувати ази непростої професії допомагав йому, так би мовити, наставник, Олександр Володимирович Шарков. Потім сам занурювався у цю спеціальність, щоб здобути все необхідне для набуття справжнього професіоналізму. Він навіть успішно склав екзамени до Бахмутського технікуму залізничного транспорту. Зараз навчається на заочному відділенні II курсу за спеціальністю організація процесу перевезень. Але у Олександра є амбіційні плани на здобуття і вищої освіти у ВУЗі. Добрі наміри, що обов'язково здійсняться. Повірте мені. Як ми вже зазначали, нещодавно Олександрю Юрійовичу керівництво станції запропонувало трудитися черговим по мехгірці. Це, звичайно, підвищення, але і відповідальність значно вища. Адже нині він відповідає не тільки за себе, а й за десяткох складачів поїздів, регулювальників швидкості руху поїздів. І тут він не відмовляється від доброї поради своїх колег. В опануванні нової посади щиро допомагає йому Павло Сергійович Тендітний.

Прийшов Руденко працювати на станцію і одразу повернувся грати у місцевий «Локомотив». Він у свій час вдало починав у молодіжній команді і першим його тренером був легендарний Анатолій Андрійович Бережний. Потім чомусь відбулась футбольна перерва. Мабуть, на це є причини. А на станції працює пів команди «Локомотиву»: Володимир Ляльченко, Денис Савостенок, Сергій Шеїн. Ось вони його і повернули на зелений газон «Локомотиву». І на диво, Олександр заграв, як начебто ніякої перерви не було. Із натхненням, з вогником. Він став справжнім стрижнем команди. До його думок прислухалися і прислухаються інші гравці, бо знають, що Олександр говорить по суті. Я, як вболівальник, чесно скажу, що Руденко подарував нам чимало приємних насолоджень голами-красеннями, іскрометними комбінаціями та втіленими у гру задумів. Гадаю, такої ж думки і керівники команди Сергій Синяк і Олександр Бридун.

У його активі чемпіонство на спартакіаді АТ «Укрзалізниця», у І лізі чемпіонату України серед аматорів. Чимало перемог і у футзалі. Зараз «Локо» знаходиться у середині турнірної таблиці. Звання чемпіона Донеччини з футболу здобувають десять найсильніших команд області. «Локо» на п'ятому місці.

Окрім футболу, якому повністю віддано серце, Олександр полюбляє сімейні прогулянки на рибалочку, за грибочками. Його чарівна донечка-дзиґа Злата і люба дружина Катя підтримують у цьому батька.

Я зустрівся з Олександром Руденком напередодні Дня залізничника. Не став раніше часу вітати його з професійним святом, бо знав, що сьогодні, саме в День залізничника, привітаю на сторінках улюбленого місцевого часопису – газети «Зоря». Зі святом, стрижень команди залізничників!

На знімку: Олександр Руденко

«ЛИМАНСЬКА РАКЕТА» - ФУТБОЛЬНОГО УРАГАНУ ПРИКМЕТА

На своєму віку спортивної журналістики я написав майже про всіх футболістів Лиманщини, що грали за «Локомотив». Це були набагато старші від мене спортсмени і такі ж за віком, а тепер набагато молодші. Щоб написати про людину спорту треба увійти в її особистий світ розуміння. Побачити, що навколо неї діється, а особливо - на футбольному

полі. І такого справжнього спортсмена можна ототожнити з якимось героєм або предметом, чи істотою, які обов'язково підтверджували б його необхідність бути присутнім на футбольному зеленому килимі.

Наприклад, Олександра Бридуна я ототожнив з «Дзигою» і не помилюся, бо він скрізь крутиться. Віктора Васютіна порівняв з ватажком зграї «Акелою», який, як і його казковий візаві, ніколи не дав маху, йому тільки заважати могли. Дмитра Махова прирік на прізвисько «Легенда». Сергій Синяк по життю паличка-рятувачка, тобто «Джокер». А Вадима Реву, про якого піде сьогодні мова, називав у своїх футбольних репортажах – «Лиманською ракеткою». Він, без перебільшення, мчить по полю з м'ячем так швидко, як ніхто не може. Захисники стають розгубленими, голкіпери у шоці, бо від цього реактивного Рєви не знаєш чого очікувати. Мені інколи здавалося, що в урагані атаки несамовитий Вадим і сам від себе не знає, чого очікувати. Але він знав і знає – головне забити гол! Створити це невеличке диво, котре теплом свідомості обійме душі товаришів та вболівальників, а йому принесе райське задоволення.

50 років тому народився він у невеличкому, але живописному селі Лиманщини – Діброва, на Зубівщині. Село хоч і маленьке, але розділено на три частини: Зубівщина, Таганівщина та Махинівщина.

Вадиму було з кого брати приклад стосовно футболу. Його батько, Леонід Миколайович, у свій час грав за команду майстрів – горлівський «Шахтар». Батько і прищепив сину любов до футболу.

У 13 років Рева з'являється у місцевому «Локомотиві» і по цей день він живе з ним, і у ньому цілком. Він пройшов футбольну школу В.К. Бухаліна та А.А. Бережного, які відбилися не тільки у його спортивній діяль-

ності, а й повсякденному житті. Це були справжні вчителі.*

Життя його «обліпило» труднощами, але Вадим подолав їх всі завдяки своєму спортивному характеру, жазі до перемоги і реальної правди. Він впевнений до нестями, що сила тільки у правді. Так і виховав разом з дружиною Нелею своїх сина Олексія і донечку Аліну. Він дуже пишається своїм сином, який як батько, досягає всього сам. Зараз двадцятип'ятирічний Олексій живе і трудиться у Сполучених Штатах Америки у штаті Флорида. Ось такі вони дібровчани-зубівцани.

Найулюбленішим форвардом Вадима був і залишається Олег Блохін. Він всі ігри його вивчав. Це – його кумир.

«Локомотив» наш завжди був міцним горішком для будь-якої команди чемпіонату Донеччини. Непросто було виграти у лиманців та ще, якщо такі хлопці за нього грали: Микола Єгоров, Дмитро Курочкін, Юрій Шелін, брати Семіюшки, Андрій Бурнаєв, Ігор Черкашин, Володимир Титаренко, Олександр Лівшиць (на фото перший ліворуч у другому ряду, мій любий друже, на жаль покійний), Андрій Козлов та інші.

Вадима Реву тричі визнавали кращим бомбардиром чемпіонату Донецької області. Та і зараз, виступаючи на чемпіонаті України з футзалу (50+), він завжди небезпечний для голкіперів інших команд і постійно забиває і забиває. У свої 50 він у чудовій спортивній формі: віджимався 50 разів від підлоги (скільки і років; буде 60 - віджиматиметься 60 разів), щоранкова зарядка і, звичайно, футбол.

У свій школярський вік Вадим 100-метровку долав за 11,3 секунди. Тільки «Дзига» міг його випередити – 11,2. Швидкісні хлопці.

За життя Рева відслужив нелегку військову службу, і в міліції встиг заробити пенсію. Вже 8 років працює у дистанції колії бригадиром, а до цього - 3 роки монтером колії. До речі, у його бригаді працює голкіпер Юрій Шелін. Хлопці-коліїники на чолі з Вадимом Леонідовичем Ревою забезпечують 100-відсоткову безпеку руху поїздів на станції Лиман у парку північного прибуття.

Ось така вона «Лиманська ракета»: реактивна, доброзичлива, принципова, товариська і навіки віддана тільки його величності ФУТБОЛУ!

На знімках: бригадир дистанції колії Вадим Леонідович Рева (фото автора)

ЛИМАНСЬКИЙ СЕНСЕЙ

Ми продовжуємо знайомити наших читачів із переможцями у своїх номінаціях міського конкурсу «Люди-на року 2020».

Інструктор ФСК «Локомотив» Павло Михайлович Дерев'янку став кращим у номінації «Фізична культура і спорт».

Саме на ФСК «Локомотив» виховує лиманських дітлахів 11ти кратний чемпіон світу з кікбоксингу, 4х кратний чемпіон світу з козацького двобою і 3и кратний володар Кубка світу з козацького двобою, Заслужений майстер спорту і тренер України Павло ДЕРЕВ'ЯНКО.

Скільки він себе пам'ятає – стільки на стадіоні, а йому вже 34. Заклали любов і шану до єдиноборств перші тренери його: Ігор Терент'єв та Андрій Рекунов, а ось відшліфували майстерність Євген Барабаш та Сергій Чорний. Звичайно, і сам осторонь не стояв, а повністю віддавався копітким тренуванням. За що згодом прийшло визнання. Йому підкорялися татамі у Вашингтоні і Мадриді, у Римі і Берліні, у Анкарі і Варшаві, у Каїрі і Москві. Я вже не кажу скільки разів він ставав чемпіоном України. Сьогодні у Павла тренується близько 60 чоловік і майже кожен третій – чемпіон країни, а Артем Бабанін, Максим Ройко, Валерія і Сергій (донька і батько) Зірки, Олена Клименко, Єгор Стародубцев – чемпіони світу з кікбоксингу. Богдан Ткаченко, Лозовий Ілля, Олена Клименко, Зірки, Максим Євтушенко, Сергій Поважний, Данило Носулько чемпіони світу і володарі Кубка Європи з козацького двобою. Павло постійно загартовує своє тіло, як і своїх вихованців, а також силу волі. Він з червоним дипломом закінчив факультет фізичного виховання Слов'янського педагогічного університету, відвідує безліч семінарів, курсів з кікбоксингу, карате, козацького двобою, змішаного єдиноборства, рукопашного бою тощо.

Кікбоксинг кікбоксингом, а Павло залюбки і досить професійно грає у футбол. Його навіть запрошують до міського ФК «Локомотив». Також йому подобається гирьовий спорт. Він виступав досить успішно у складі

донецьких залізничників-силачів на Спартакіаді «Укрзалізниці» і добився перемоги.

Чимало добрих слів Павло адресує людям, які допомагають спортсменам. Це, в першу чергу, голові дорожньої профспілкової організації Л.П. Бессарабову, начальнику ФСК «Локомотив» С.О. Синяку.

Ось такий він, наш лиманський СЕНСЕЙ, якого поважають учні і шанують їх батьки.

На знімку: Павло Дерев'янку.

СУМІШ ЗАЛІЗНОГО ХАРАКТЕРУ

Скільки він себе пам'ятає – весь час на татамі. У десять років Максим вже займався у легендарного місцевого тренера Сергія Олександровича Чорного, який вклав у юного спортсмена всю свою душу і весь свій спортивний світ. На жаль, його вже нема з нами, але справа його живе в учнях, наприклад, як у Максимі Ройко.

Понад двадцять років цей спортсмен займається карате сімей-до (повний контакт). За ці роки досягнув багато. Неодноразово ставав чемпіоном області і України та тричі чемпіоном світу: двічі в Італії і останній раз (кілька тижнів тому) у Польщі. У польському фіналі добрячих стусанів надавав іранцю і достроково здобув золоту медаль чемпіонату. Максим – майстер спорту міжнародного класу, як і його друзі по збірній Артем Бабанін та Сергій Зірка.

Нині Макс займається у тренера теж МСМК Павла Дерев'янка. І знову тренування щоденні, і знову підготовка до наступних чемпіонатів континенту та світу.

На татамі він – Макс, а у вагонному депо – Максим Андрійович, на-

чальник пункту технічного обслуговування вагонів (НПТО). Тринадцять років тому прийшов сюди працювати оглядачем вагонів. У вагонне пішов працювати, бо чимало його рідних вже трудилися там і порадили обрати це виробництво. У своєму трудовому виборі він не помилився. Заочно успішно закінчив Донбаську державну машинобудівну академію у Краматорську за спеціальністю дуже актуальною – фінанси. Відслужив строкову армійську службу у танкових військах і знову у депо. Тепер вже майстром Північного парку прийшов працювати.

Молодого, настирного майстра примітили тоді ще начальник депо, а нині начальник служби вагонного господарства Донецької залізниці, Андрій Федорович Пшикун і профком Ростислав Анатолійович Пасічник. Дали Максиму шанс випробувати себе на посаді НПТО. А це 200 працівників під його «крилом», чотири парки (2 відправлення і 2 прибуття), два поточних ремонти (6-й парк і 26-й тупик). Словом, роботи у 31-річного начальника ПТО непочатий край. Але не забувайте, що у нього залізна сила волі, яку втілив у Макса його спортивний ідол Сергій Чорний і допомагає втілювати Олексій Рокочий. Тобто у депо Ройко викладається, як і на татамі.

Суміш характерів каратиста і вагонника дає свій ефект. Керівники-залізничники бачать у молодому чоловікові майбутнє підприємства, а тренери – непереможного бійця на татамі. Дай Боже, щоб суміш трудової і спортивної людини ще довгий час була в нагоді Максиму Ройку для звершень задуманих планів.

«ВЕРТИКАЛ» ТИТАРЕНКА

Два тижні тому його футбольному кумиру Дмитру Костянтиновичу Махову виповнилося 75. Перші ази футбольної науки Володимир отримав у міській середній школі №2. Звичайно ж, у Махова, який навчив його не лише володіти м'ячем, а й своїми почуттями, емоціями і навіть бажанням. За це він вдячний своєму вчителю і сьогодні, а вірніше буде сказано – назавжди.

Кілька днів тому Володимиру Івановичу Титаренку виповнилося 55.

Двадцять п'ять років Титаренко очолював відділ сім'ї, молоді та спорту міської ради. Чимало зробив він для розвитку фізичної культури і спорту у нашому регіоні. Щороку проводилось близько 80 загальноміських

спортивних заходів. «Зоря» кілька десятиріч разом з цим відділом на чолі з В.І. Титаренком проводить наймасовіший спортивний захід – традиційну легкоатлетичну естафету серед школярів, присвячену до Дня Перемоги. До речі, редакція місцевого часопису вже має на своєму спортивному рахунку 52 щорічних естафетних старту. Гадаємо, що і у нинішньому

році у День Перемоги у Другій світовій війні відбудеться забіг за номером вже 53. І хоча у зв'язку з реорганізацією відділу освіти і відділу сім'ї, молоді та спорту, Титаренку доручено очолити не менш відповідальний відділ – відділ цивільного захисту, мобілізаційної роботи та військового обліку виконавчого комітету міської ради, він обов'язково візьме участь у організації легкоатлетичної естафети. Безумовно.

Нелегка йому випала військова служба у військово-морському флоті. На рахунку Титаренка два дальні походи. Один – 5 місяців. Перший – у Атлантичному океані, другий – у Середземному морі. Десять місяців не бачив землі, але футбольний м'яч був завжди поруч. Хоча і не бачили військові моряки землі 10 місяців, але Титаренко постійно організовував футбольні матчі прямо на палубі розвідувального корабля «Вертикал».

На небесному небосхилі існує дві протилежні пункти: «Зеніт» і «Надир». Так ось «Вертикал», тобто розумове коло, проходить через них і визначає висоту світила і його відстань від землі. Тобто «вертикал» Володимира Івановича, природно націлений на здоровий спосіб життя земляків і проходитиме по меридіану розвитку спорту. А тепер і захисту населення нашої рідної серцю Лиманської об'єднаної територіальної громади.

Спортивна громадськість Лиманщини щиросердно вітає Вас, шановний Володимире Івановичу, з двома п'ятірками у Вашому житті.

Миру, здоров'я, наснаги, поваги на вашому розумово-життєвому колі, тобто «Вертикалі».

ГОЛОВНИЙ ЖІНОЧИЙ ТРЕНЕР, який за 20 років роботи став елітним фахівцем своєї справи

«Зоря» давно вже у добрих стосунках з Олександром Вікторовичем Резниковим. Він навіть колись працював у штаті редакції газети «Зоря». Тож Резников розповідає про свої тренерські здобутки. Сьогодні – на честь його 60-річчя є бажання більш детально розповісти про цю людину.

Майже все спортивне життя О.В. Резникова пов'язане з жіночим футболом. Він став першим жіночим футбольним тренером на Лиманщині.

Історія зародження жіночого футболу в Україні почалося ще з 1991 року.

На сьогодні жіночий футбол є олімпійським видом спорту, а щодо футзалу, то розглядається питання міжнародних спортивних організацій по включенню жіночого футзалу до Програми Олімпійських Ігор.

На Лиманщині жіночий (дівочий) футбол зародився у 1999 році, міні-футбол (футзал) у 2003-ому. Одним із перших засновників цього виду спорту став тренер-викладач спортивного товариства «Колос», а згодом КДЮСШ «Колос» та футбольного клубу «Багіра» Олександр Вікторович Резников. 12 вересня йому виповнилося 60 років. Ювілей! З чим журналісти «Зорі» і вся спортивна громадськість щиросердно вітають Олександра Вікторовича!

Про його тренерський шлях ми попросили розповісти ювіляра.

«У далекому 1999 році вперше набрав групу із 12ти дівчат, (а до цього працював з юнаками та дорослими). Згодом їх кількість зростала і до спортсменок з міста почали долучатися футболістки з сільської місцевості – Нового, Рідкодубу, Шандриголового, Тернів, Зарічного, Ставків тощо.

Перші турніри відбулися на спортивній базі ЗОШ №5 та у селі Рідкодуб. В обласних – у фінальних змаганнях Донецької області на приз клубу «Шкіряний м'яч», де несподівано для всіх посіли друге місце, обігравши команди Слов'янська, Маріуполя, Горлівки, Волновахи, Донецька... Саме після цього турніру мені запропонували роботу тренером у Донецькій команді «Донтекс» з футболу, а потім запросили до Центру жіночого футболу «Донетчанка», де з 2008го року до 2014го і працював.

У 2009 році у нашому місті офіційно затверджений жіночий футбольний клуб «Багіра», що існує і сьогодні.

Участь у обласних та Всеукраїнських змаганнях – головна мета «Багіри».

2019 рік – ювілейний. Двадцять років, як на Лиманщині започатковано жіночий футбол. Десять років виповнюється утворенню жіночого футбольного клубу «Багіра», і 60 років тренеру О.В. Резникову.

За цей час «Багіра» неодноразово ставала переможцем та призером обласних, Всеукраїнських змагань. Чемпіоном України з футзалу та футболу. Нині «Багіра» входить до когорти елітних футбольних жіночих клубів України. У сезоні 2019-2020 «Багіра» вдруге виступить у Вищому дивізіоні чемпіонату країни.

Дякуючи керівництву Лиманської ОТГ, а саме Лиманському міському голові П.Ф. Цимідану, начальнику управління освіти Н.М. Діденко, начальнику відділу сім'ї, молоді та спорту управління освіти О.О. Рокочому жіночий футбол розвивається і процвітає, продовжує свої добрі традиції.

Слова вдячності хочу сказати на адресу директора ДЮСШ міста Лиман В. Мовчана, директорів шкіл, вчителів фізичної культури та спорту, які виховують молодь здоровими, міцними громадянами нашої країни.

За цей час підготовлено футболісток, які були передані до команд майстрів: Дарина Кравець, Олена Барсова, Альона Бундюк, Софія Рубан, Поліна Древаль, Альона Савченко, Вікторія Курчукова, Ангеліна Мірошніченко, Анастасія Лагоша, Анастасія Яхно, Аліна Олексенко, Катерина Пузик, Юлія Беленька, Юлія Лисенко, Анастасія Мікіта, Вікторія Чала, Ольга Попова, Вікторія Унгурян. Можна назвати і дівчат нинішнього покоління:

Дарина Запара, Альбіна Юденко, Софія Скицька, Аліна Кузенко, Анастасія Хімінець, Анжеліка Голік, Валерія Тюхтій, Ганна Тимофєєва, Анастасія Грітченко, Ганна Дюбнова, але хай ще пограють і наберуться досвіду, тоді ми більше розповімо про них.

Хочу ще раз зосередити увагу на тому, що сталася історична подія для всього Лиманського спорту – ми здобули право виступати у Вищій лізі чемпіонату України. Ще жодній жіночій команді нашого регіону у ігрових видах спорту такого не вдавалося та й чоловічим командам теж.

Відверто скажу шанувальникам моєї улюбленої газети «Зоря» – відчуваю, що маю ще потенціал для зростання, як тренер. Хочу і у подальшому йти у цьому напрямку. Та одразу хочу подякувати місцевому часопису про постійну інформаційну підтримку, особливо її головному редактору Олександру Анатолійовичу Пасічнику.

Сьогодні мені довірено пост головного тренера збірної жіночої команди Донецької області з футзалу».

Ось така ювілейна розмова відбулася з Олександром Вікторовичем Резниковим, головним тренером області з жіночого футзалу і з президентом футбольного клубу «Багіра».

З ювілеєм!

ЗДОРОВАНЬ

Юрій Григорович Бабаков має величезний організаторський потенціал. Ось вже як шість років, він навколо себе зібрав колишніх спортсменів і залучив до занять атлетичною гімнастикою. Разом з п'ятдесятирічними Володимиром Богатирьовим, Ігорем Резником, Олексієм Діденком, шістдесятирічним Сергієм Бичком організували секцію ветеранів-силачів і тричі на тиждень зустрічаються на тренуваннях.

Юрію Григоровичу вже пішов 67-й рік, а він справжній здоровань, що на вигляд, що фізично. При рості 196 сантиметрів та власній вазі 135 кілограмів

він серед ветеранів найсильніший у жимі лежачи – 210 кілограмів! Це його власний рекорд, який він встановив на початку року. Ну, а робоча вага – 140-150 кг. З нею він працює на рази.

Повний гумору, оптимізму 66-річний здоровань позитивно впливає на молодь. У такому віці бути у такій спортивній формі – можна тільки по-доброму позаздрити.

У далекому 70-му році він прийшов на стадіон «Локомотив» тренуватися у відділення важкої атлетики. Його перший тренер Володимир Васильович Попітченко примітив у цьому хлопці спортивну упертість, тобто характер, і згодом Юрій вже здобував звання чемпіона області і вигравав всеукраїнські змагання серед залізничників. Потім армія, довгий час перебування на Півночі СРСР, Казахстані, але заняття спортом не припинялися ніколи. Можна сказати всього він досягав самотужки. Не дивлячись на нелегкі умови праці, він завжди знаходив час і місце для занять спортом. Постійно підкачував біцепс, тріцепс, прес і, звичайно, жав лежачи штангу. У свій час він і 100-метровку пробігти міг достойно і крос, штовхнути ядро, на поперечині та брусах виконувати чимало вправ. Зараз у нього, так би мовити, базова вправа – жим лежачи.

Вдома у нього цілий арсенал спортивного знаряддя: і гантелі, і еспандери, міні-штанга тощо. Щоранку капітальна зарядка-розминка, яка закінчується віджиманням від підлоги – 60 разів! Залізне правило для нього: АЛКО – стоп! Паління – теж стоп! З алкоголем він вже не дружить кілька десятиліть, а з тютюном – кілька років. Дієти особливої не дотримується, але перевагу віддає натуральним продуктам. Ніякої «хімії» для занять – упаси Боже!

Залюбки займається на природі, на лоні Ломоносівського озера.

Тож, дійсно, Юрій Бабаков – український здоровань. Дай Боже тобі кремезного здоров'я, активних та вдячних послідовників.

На знімку: Юрій Бабаков.

ВАСИЛЬ НЕСМІЯНОВ – ЧЕМПІОН УКРАЇНИ!

У Львові відбувся чемпіонат України з легкої атлетики. Лиманець, учень Донецького училища олімпійського резерву ім. С. Бубки, Василь Несміянов показав відмінний результат.

У старшій групі юніорів до 20 років він на дистанції 5 кілометрів з ре-

зультатом 16 хвилин 04 секунд завоював срібло, а через два дні у своїй віковій групі юнаків на дистанції три кілометри (9.09) став чемпіоном України.

ФУТБОЛЬНЫЙ ДЕД

Несколько дней назад (31 декабря 2012 года) свой 71-й год рождения отпраздновал один из лучших тренеров в истории футбола, главный тренер «Манчестер Юнайтед» (Англия) сэр Алекс Фергюсон. Особо заядлым краснолиманским болельщикам напомним, что этот самый титулованный тренер в британском футболе начинал свой путь восхождения к вершинам Олимпа спорта №1 в шотландском «Ист Стеллингшире».

Эта преамбула неспроста. 4 января уже 2013 года нашей краснолиманской футбольной легенде, одному из лучших игроков и наставников в истории краснолиманского футбола Дмитрию Константиновичу Махову исполнилось семьдесят лет. Образно говоря, этот человек родился уже с мячом. И непременно с футбольным.

Махов знаменит в футбольном мире Краснолиманщины не менее, чем Фергюсон в Англии.

25 лет Алекс Фергюсон возглавляет «Красных дьяволов», то есть «Манчестер Юнайтед». Воспитал плеяду классных футболистов. Таких, как Пол Скоулз, Райан Гиггз, Дэвид Бекхэм. Дальше, по-моему, перечислять не надо. Настоящим болельщикам и так все понятно.

Махов тоже перед Фергюсоном в долгу не остался. Дмитрий Константинович почти полвека находится на спортивной волне Краснолиманщины. Он воспитал тоже немало игроков высокого класса в нашем крае. Виктора Васютина, Владимира Титаренко, и, конечно же, Александра Бридуна. Они ему не дают стареть ни душой, ни телом. Всегда под-

бодрят и помогут в любой жизненной ситуации. Как в свое время он их учил.

Эти ребята и многие другие – все его ученики, приводили и приводят в восхищение многочисленную футбольную публику. С ними он задал феерический тон развитию краснолиманского футбола, который мы все с вами наблюдаем в игре «Локомотива» и сегодня. Все эти сравнения неспроста. Ведь, я веду к чему? Знаменитости рождаются почти в одно время. Тем более под знаком «Козерога».

Сегодня «Локомотив» тренирует воспитанник Махова – Александр Бридун. Маховская футбольная школа здорово помогает ему на тренерском поприще. И неспроста же Краснолиманский «Локомотив» в данный момент – одна из лучших любительских команд Донетчины. «Локо» всегда играет на победу. Команда в минувшем сезоне заняла пятое место в первенстве Донецкой области. Согласитесь, место высокое.

Махов всегда играл и играет до конца. Он никогда не бросит поле игры, и не «психонет», естественно, по-футбольному. Замечания сделает и конкретные каждому игроку команды, кто их заслужил. И в свой адрес примет должное от футбольной братии, как полагается, по всей программе. Это футбольный закон, который не несет за собой обид. Здесь все по-честному. Лицо в лицо. Высказался – и правильно сделал. Больше не надо. А то драка уже получится.

О нем можно говорить много и долго. Но лучше всего за себя он скажет сам. Обязательно скажет на игровом поле в любом виде спорта. То ли это футбол, то ли это баскетбол, то ли это волейбол или даже теннис. За бильярд вообще молчу. Глаз у него точен, как и рука крепкая. В лузу попадает с первого удара.

Дмитрий Константинович никогда не останавливается на достигнутом. Он всегда в творческом поиске.

Многие люди в 70 лет практически не играют в футбол. А он играет. И еще как! Пусть его еще 20-летние догонят, хотя бы в футбольном мышлении! Он находится в отличной для своего возраста физической форме.

В семье Дмитрий Константинович любящий муж и отец, ласковый дед и настоящий хозяин. Его знают и уважают, без преувеличения, во всем спортивном мире нашего края. Ведь он наделен такой жизненной энергией, что с удовольствием делится со всеми, кто пожелает получить ее. Маховский задор обязательно поможет, как и в спорте, так и в жизни.

Поверьте, Махов выглядит не хуже на футбольном небосклоне Краснолиманщины, чем авторитетный сэр Алекс Фергюсон в Англии. То есть

он в футболе настоящий уважаемый дока.

Махов наделен даром раскрывать таланты. Вы не поверите! Он даже в свои семьдесят тренирует 20 девчонок в ДЮСШ! Ведь женский футбол – это олимпийский вид спорта. И он сделал правильный тренерский выбор. Опыт у него богатейший, обязательно поможет раскрыть спортивные таланты многим девчонкам.

Дмитрий Константинович почти полвека проработал учителем начальной военной подготовки и физической культуры в городской общеобразовательной школе №2. Воспитал тысячи ребят и девчат. Привил всем им любовь и уважение к здоровому образу жизни. За что они все благодарны своему Учителю с большой буквы.

Ни один футбольный форум, проходящий на Краснолиманщине, не обходится без его участия. Наш футбольный дед, как уважительно называют его спортсмены, сам играет или выступает в роли главного арбитра соревнований. Махов подобен Антею, которого, чтобы лишить сил, надо было оторвать от земли и поднять в воздух. Махова от футбола не оторвет никакая сила. Этого просто не может быть!

Он верный друг горрайонной газеты «Зоря». Более сорока лет является преданным ее подписчиком. Так же Дмитрий Константинович надежный помощник в проведении спортивных мероприятий, организатором которых является наша газета. А это и ветеранский футбольный турнир, и традиционная легкоатлетическая эстафета для учащейся молодежи. На помощь Махова журналисты всегда рассчитывают. Дмитрий Константинович никогда не подведет.

Мы искренне поздравляем, как и вся многотысячная спортивная армия Краснолиманщины, Дмитрия Константиновича с 70-летним юбилеем! Желаем всегда видеть Вас, уважаемый юбиляр, на футбольной или другой спортивной площадке в постоянной прекрасной физической форме. Счастья, здоровья, спортивного долголетия и обязательно ждем на традиционных ежегодных соревнованиях, которые проводит «Зоря». До встречи на футзаловском паркете. Ведь в январе состоится турнир по мини-футболу на призы газеты «Зоря». Уже в двадцать второй раз!

Готовься к играм, футбольный дед, с тобой и победой выйдем на футзальный паркет!

Лауреати національного проекту - «ГОРДИСТЬ НАЦІЇ»

Заслужений майстер спорту України з радіоспорту Олексій Іванько та Майстер спорту України міжнародного класу з кікбоксингу WKA Бабанін Артем

2 жовтня в місті Києві відбулося нагородження лауреатів Національного проекту «Гордість нації», де відзначено і представників Лиману – Заслуженого Майстра спорту України з радіоспорту Олексія Іванька та Майстра спорту України міжнародного класу з кікбоксингу WKA Бабаніна Артема.

За свої спортивні досягнення на всеукраїнському та міжнародному рівнях Олексія Іванька та Бабаніна Артема відзначили орденом «Гордість Нації», а також Почесною грамотою від першого та третього президентів України – Леоніда Кравчука та Віктора Ющенка.

Олексій Іванько – тренер-викладач вищої категорії з радіоспорту Обласної дитячо-юнацької спортивної школи для дітей-сиріт і дітей, які за-

лишилися без піклування батьків (відділення в м. Лиман). Багаторазовий чемпіон України та Європи, переможець та призер чемпіонатів світу.

Бабанін Артем – Майстер спорту України міжнародного класу, дворазовий чемпіон світу з кікбоксингу WKA.

«СПОРТИВНА ГРОМАДЯНКА ГРОМАДИ, ОБЛАСТІ, ДЕРЖАВИ»

*«Каждый выбирает по себе женщину, религию, дорогу.
Дьяволу служит или пророку каждый выбирает по себе...»*

В цьому році у міському конкурсі «Людина року» номінацію «Фізична культура та спорт» серед достойних конкурентів виграла Лавриненко Наталія Вікторівна. Цю жінку напевно в громаді знають всі.

Вона є головою жіночого спортивного клубу «Лиман», тренером-викладачем з волейболу обласної дитячо-юнацької спортивної школи для дітей-сиріт та дітей, які залишилися без піклування батьків, майстром спорту міжнародного класу зі спортивної радіопеленгації.

Народилась Наталія в спортивній родині в м. Дебальцеве в 1964 році, в 16 років стала Майстром спорту зі спортивної радіопеленгації та членом збірної команди Радянського Союзу. Виграла Чемпіонати СРСР серед дівчат та стала призеркою серед дорослих, з'явилась на обкладинці всесоюзного журналу «Работница», паралельно грала у волейбол.

В 1983 році родина переїхала до м. Лиман, де було створено «Обласний центр підготовки майстрів міжнародного рівня зі спортивної радіопеленгації» і почалась лиманська історія в житті Наталії Вікторівни. Під керівництвом батьків Лавриненко Віктора Васильовича та Ірини

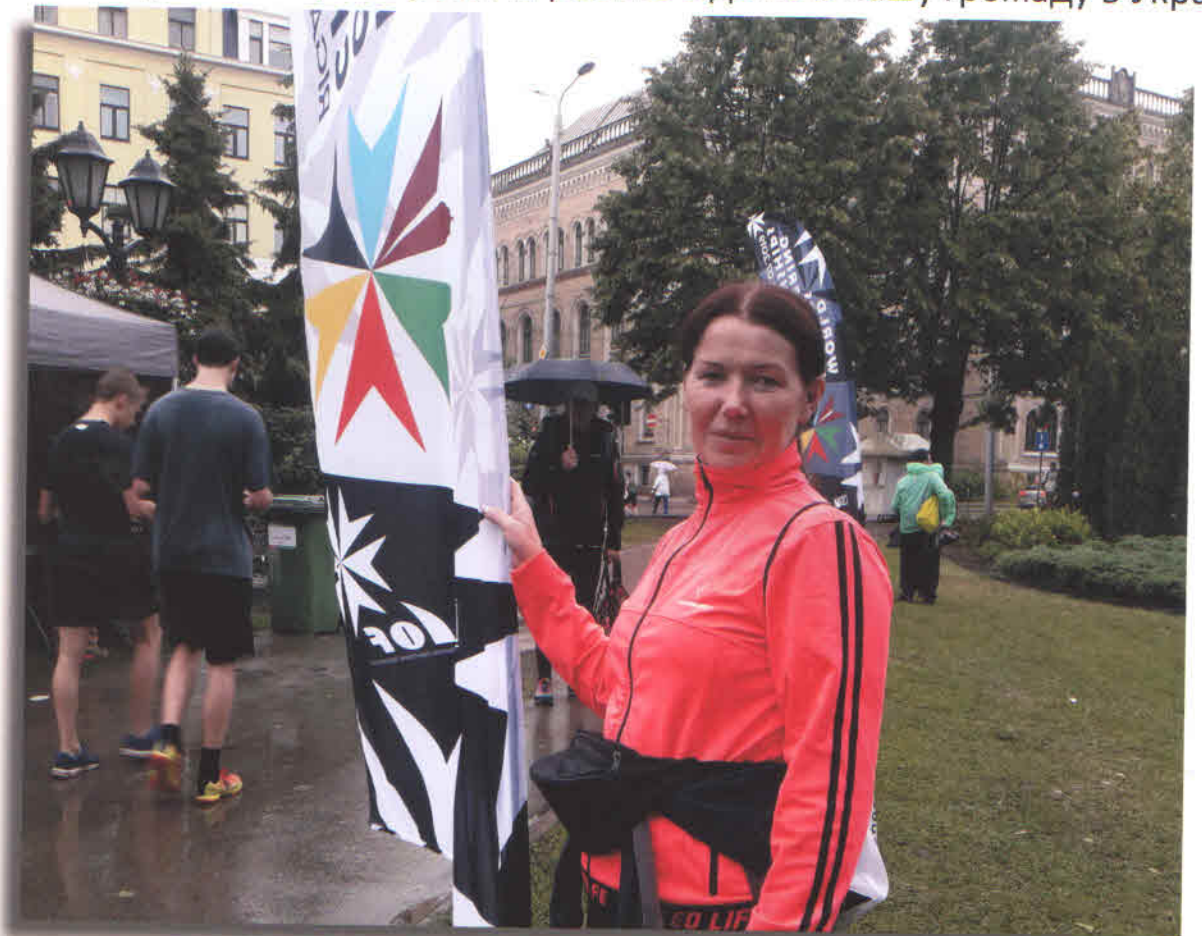

Олександрівни підготовлена ціла плеяда лиманців Майстрів спорту міжнародного класу та Заслужених майстрів спорту.

Наталія Вікторівна чи не єдина жінка, яка за плечима має 3 види спорту: спортивну радіопеленгацію, спортивне орієнтування та волейбол. Баторазова чемпіонка України, учасниця та призер 3 чемпіонатів Світу та 8 чемпіонатів Європи зі спортивної радіопеленгації, учасниця Чемпіонату Світу майстрів зі спортивного орієнтування.

Має 2 вищих освіти: Слов'янський державний педагогічний інститут (червоний диплом та Ленінський стипендіат) – у 1985 році та Магістратура Луганського національного Університету – у 2021 році.

За свою 38-річну спортивну діяльність в м. Лиман працювала тренером з волейболу та інструктором ДЮСШ відділу освіти, завідувачим відділом фізичної культури та спорту Лиманської міської ради, створила жіночий спортивний клуб «Лиман» у 2019 році, низку традиційних міжрегіональних змагань з волейболу, «Кубок Мера» (лиманського міського голови), який існує 24 роки та робить відомою нашу громаду в Україні.

Її вихованки в СК «Лиман» та ОДЮСШ для дітей-сиріт 2 роки виступали в Чемпіонаті України з волейболу серед жінок I ліги, ставали неодноразовими призерками Чемпіонатів Донецької області з волейболу серед

дівчат за віком, чемпіонками області та володарками Кубка області серед жінок. Це її окрема тема та кохання всього життя.

Наталія Вікторівна є старшим тренером жіночої збірної команди Донецької області з волейболу та до сьогодні бере участь у чемпіонатах області та України серед ветеранів зі спортивного орієнтування, де є чемпіонкою та багаторазовою призеркою. Недарма у 2021 році до Жіночого дня 8 березня з рук міського голови Олександра Журавльова отримала номінацію «Міс неможливе можливо».

Вона є мамою та першим тренером гордості Лиманщини, представниці спортивної династії Парфьонові Станіслави, яка є професійною гравчинєю Суперліги українського волейболу ВК «Орбіта» Запоріжжя, була членом збірної України серед дівчат та вже у 18 років – тренером чоловічої збірної Донецької Залізниці.

Але найбільшою гордістю, красою та біллю є її вихованки з волейболу, яких було багато з 1983 року на спортивній тренерській стежині. Деякі вже привели до СК «Лиман» своїх доньок, деякі залишилися назавжди поряд та творять історію клубу (Тернова Наталія, Касимовська Яна, Сотник Світлана). Вона чекає до себе у зал усіх своїх вихованок.

На запитання «Як можна встигати та витримувати такий обсяг роботи?» відповідає: «Треба любити те, що ти робиш, знати та діяти. Бути щасливою у своїй діяльності. Але щастя повинно бути тихим».

У планах на майбутнє у голови СК «Лиман» – участь команди дівчат у Чемпіонаті України «Дитяча ліга» з волейболу 2007 років народження сезону 2021-2022 років. Також – особиста участь в Чемпіонаті Світу майстрів зі спортивного орієнтування в Італії у 2022 році. А головне – бачити здоровими та щасливими своїх дівчат-вихованок.

Для довідки: Лавриненко Наталія Вікторівна у 2021 році нагороджена орденом за особистий внесок в розбудову держави до 30-річчя Незалежності України.

Ось така лиманська історія спортивної громадянки нашої громади, Донецької області та держави.

КРАЩИЙ ГРАВЕЦЬ

Парфьонова Станіслава – кращий гравець Чемпіонату України з волейболу серед жінок (1 ліга).

Наша землячка Станіслава Парфьонова – заступник голови спортивного клубу «ЛИМАН», професійна волейболістка, гравець волейбольного клубу «Полісся» (Житомир), у цьому році посіла з командою в Суперлізі Чемпіонату України 4 місце. Та стала Чемпіонкою України у I лізі з волейболу серед жінок, де отримала Кубок з рук президента Федерації волейболу України М. Мельника в якості капітана команди.

Також Станіслава отримала номінацію «Кращий пасуючий гравець Чемпіонату України I ліги сезону 2019-2020 років».

Наша відома волейболістка, коли навідує м. Лиман, проводить тренування з юними волейболістками СК «Лиман» та передає їм свій досвід.

Вітаємо Станіславу Парфьонову (на знімку – праворуч) та її першого тренера та голову СК «ЛИМАН» Лавриненко Наталію з цими здобутками. Зичимо натхнення у тренуваннях та можливостей підкорювати нові спортивні висоти.

СПАРТАКІАДНА «БРОНЗА»

«Зоря» вже повідомляла про успіх збірної ЗОШ №4 на обласній Спартакіаді серед допризовної молоді. Три юнаки з цієї команди потрапили до збірної Донеччини, щоб змагатися на Всеукраїнській Спартакіаді серед допризовної молоді, яка 11-15 травня поточного року пройшла у Харкові на спортивному комплексі Харківського університету Повітряних Сил України. З лиманцями, а саме: Даніілом Давиденком, Матвієм Васютіним, Максимом Курінним, у збірній змагалися слов'янські, селідівські, вугледарські, покровські спортсмени-школярі. Суперниками у них були учні військово-спортивних ліцеїв.

Юнаки бігли 100-метровку, долали смугу перешкод, пливли 50-метровку у басейні, стріляли з пневматичної гвинтівки, кидали гранату, бігли 1,5 кілометри.

Наш Максим Курінний зайняв в особистому заліку друге місце у киданні гранати. Команда донецьких школярів посіла почесне третє місце, пропустивши на перше – військово-спортивний ліцей «Вінниця», а на друге – харків'ян з подібного учбового закладу.

Спортсмени Донеччини отримали (кожен) II дорослий спортивний розряд з військово-спортивного багатоборства, особисту медаль, а також командні Грамоту та Кубок.

Наші хлопці настільки близько підійшли до двох перших команд, що судді змагань були у захваті від школярів Донеччини, особливо лиманської трійки. Так що, «бронза» на змаганнях такого рівня – висока нагорода.

На знімку: Данііл Давиденко.

Літературно-художнє видання
Олександр Пасічник

«Стадіон життя»

Друкується в авторській редакції
Комп'ютерний набір Аніпченко А. М.
Комп'ютерна верстка Панченко О. В.
Коректура тексту Лебедєва Х. О.

Видавець ПП «Хортица»
84122, м. Слов'янськ, вул. Університетська, буд. 47

Надруковано в ФОП Панченко В. А.
84406, м. Лиман, вул. Незалежності, 42
Замовлення 286 тираж 200 екз.

